

Ilm. 7

Pelastettujen joukko

Edellisessä luvussa murrettiin seitsemästä sinetistä kuusi ensimmäistä. Niiden myötä esiin tulivat neljä ratsumiestä, jotka tuovat maailmaan sodan, nälän ja kuoleman. Viides sinetti paljasti marttyyrien sielut Jumalan valtaistuinsalin alttarin alla. Kuudes sinetti toi ensimmäisen maailmanlopun: luomakunta häviää ja maan mahtavat kohtaavat Karitsan vihan päivän.

Kuitenkin lopullinen ratkaisu jää vielä kesken – on kuin tämän maailman balladin toiseksi viimeinen sävel jäisi ilmaan soimaan. Kuudes luku päättyy pelottavaan tuhoon – koko luomakunta luhistuu ja ihmiskunta vaikeroi kauhun vallassa. Kaaos ja pelko ovat viimeiset kuvat. Seitsemäs luku vie Johanneksen nyt aivan toisenlaiseen maisemaan, näkemään mitä taivaassa tapahtuu.

1. Sen jälkeen minä näin neljä enkeliä seisovan maan neljällä kulmalla ja pitävän kiinni maan neljää tuulta, ettei mikään tuuli pääsisi puhaltamaan maan päälle eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun.

”Sen jälkeen minä näin” – ilmaisee, että nyt Johannes siirtyy uuteen näkyyn, asetelma vaihtuu.

Neljä enkeliä neljällä kulmalla kuvaavat *koko maailmaa* – kyse on univeraalista, koko luomakuntaa koskevasta näystä. He ”pitävät kiinni maan neljää tuulta”. Tuulet ovat tuhon, kaaoksen, maailmanlopun, Jumalan vihan tuulia. Vrt. Dan. 7:2-3 *Minä näin yöllä näyssäni, ja katso, taivaan neljä tuulta kuobutti suurta merta. Ja merestä nousi neljä suurta petoa, kukin erilainen kuin toinen.*

Ajallisesti nyt ollaan siis ”kelattu filmiä taaksepäin” – Jeesus näyttää Johannekselle mitä tapahtuu ennen kuin kuudes sinetti murretaan ja tuho pääsee valloilleen.

2. Ja minä näin erään muun enkelin kohoavan auringonnoususta, ja hänellä oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingoittaa maata ja merta, 3. ja sanoi: "Älkää vahingoittako maata älkääkää merta, älkää myös puita, ennenkuin me olemme painaneet sinetin Jumalamme palvelijain otsaan."

Auringonnoususta kohoaminen merkitsee idästä saapumista, auringonnousun suunnasta tulemistä. Tämä enkeli on selvästikin edellä kuvattujen neljän enkelin yläpuolella, sillä hänellä on valta antaa heille käskyjä. Mistä on kyse?

Ilmansuunta on tärkeä. Hesekiel kuvaa temppelinäyssään Herran kirkkauden saapumista idästä päin: ”*Ja katso: Israelin Jumalan kunnia tuli idästä päin. Sen kobina oli niinkuin paljojen vetten kobina, ja maa kirkastui hänen kunniastansa.*” (Hes. 43:2) Sakaria kuvaa Herran tulevan kaupunkiinsa idästä, Öljymäen suunnalta (Sak. 14:4). Kristus sanoo tulewansa kuin salaman leimaus, idästä länteen: ”*Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.*” (Matt. 24:27) Tästä syystä kirkot on

perinteisesti rakennettu aina niin, että alttari on itäseinällä – sieltä Kristus saapuu; samoin ruumiit on haudattu pää länteen, niin että he nousevat kohtaamaan idästä saapuvan Vapahtajan.

Enkeli ei kreikassa eikä hepreassa tarkoita pelkästään siivekstä Jumalan luomaa henkeä, vaan yleisemmässä merkityksessään ”sanansaattajaa”. Ilmestyskirjan seurakuntakirjeissä seurakuntien pastoreita nimitetään ”enkeleiksi”. Myös Kristusta kutsutaan enkeliksi – 2. Moos. 3 kuvataan kuinka ”Herran enkeli ilmestyi hänelle tulen liekissä keskellä orjantappurapensasta”. Kuitenkin tämä ”enkeli” sanoo itsestään: ”Minä olen sinun isäsi Jumala, Abrahamin Jumala...” Kyse ei ole palavassa pensaassa luodusta henkiolennosta, vaan Herrasta itsestään!

Ilm. 7:2 kuvattu idästä saapuva aamuruskon enkeli on Herra Jeesus itse. Mutta mikä on se sinetti, josta hän puhuu? Vastaus löytyy Hesekielin kirjasta:

3. Mutta Israelin Jumalan kirkkaus oli kohonnut yläpuolelta kerubin, jonka yllä se oli ollut, huoneen kynnykselle ja huusi pellavavaatteisiin puetulle miehelle, jolla oli kirjoitusneuvot vyöllänsä; 4. ja Herra sanoi hänelle: "Kierrä kaupungin, Jerusalemin, läpi ja tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kaubistuksia, mitä sen keskuudessa tehdään." 5. Ja niille toisille hän sanoi minun kuulteni: "Kiertäkää kaupungin läpi hänen jäljessään ja surmatkaa. Älkää säälikö, älkää armahtako, 6. tappakaa tyytyn vanhukset, nuorukaiset, neitsyet, lapset ja vaimot, mutta älkää koskeko keneenkään, jolla on otsassaan merkki; ja aloittakaa minun pyhäköstani." (Hes. 9: 3–6)

Kyse ei ole mistä tahansa merkistä. Heprealainen teksti sanoo: ”piirrä *taw*...” Taw on yksi heprealaisista aakkosista, joka nykyhepreassa näyttää tältä: ט. Vanhassa hepreassa se kuitenkin kirjoitettiin eri tavalla: X tai +. Kyse oli siis *ristin merkin tekemisestä* Jumalan omien otsaan. Hesekielin näyssä tämä merkki suojaa tuholta – aivan samoin kuin veri asunnon pihtipielissä ja ovenpäälisessä suojaasi israelilaiset tuhon enkeliltä Egyptistä lähdettäessä.

Ilmestyskirjan sinetti toimii samalla tapaa – siksi Jumalan omat on sinetöitävä ennen kuin enkelit aloittavat tuhotyönsä. Ne, joissa sinetti on, ovat Kristuksen omia, ja heitä ei enkelien kuulu kurittaa. Ilmestyskirja ei kuitenkaan puhu vain merkistä, vaan juuri *sinetistä*. Meille koko sinetin käsite on aika lailla hävinnyt – itse ajatteleminen sitä lähinnä koristeena. Vanhaan aikaan sinetti oli kuitenkin paljon enemmän. Sinetissä oli yleensä sinetin lyöjän kuva tai ainakin nimi – sinetillä jokin asia merkittiin esim. kuninkaan tai muun ylimyksen omaksi. Vrt. Pilatuksen sinetti Jeesuksen haudalla – sinetin kautta valtiias asettaa auktoriteettinsa suojelemaan ja hallitsemaan. Sinetin rikkominen tai väärentäminen oli rikos majesteettia itseään vastaan.

Ilm. 14:1 aloittaa myöhemmin uuden kuvauksen pelastettujen joukosta, ja silloin sanotaan: ”Karitsa seisoi Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentä neljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi.” Tästä on kyse Jumalan sinetissä!

Ilm. 6:2 kuvattu sinetti ei ole mikään abstrakti asia, vaan hyvin konkreettinen – se on meihin *kasteessa* painettu. Kasteessa pappi piirtää *tawin* eli ristinmerkin sanoen: ”Ota pyhä ristinmerkki otsaasi ja rintaasi todistukseksi siitä, että ristiinnaulittu ja ylösnoussut Jeesus Kristus on sinut lunastanut ja kutsunut opetuslapsukseksi.” Kristus itse sanoi: ”Kastakaa heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen” – tuossa kasteessa siis meidän päällemme lasketaan Pyhän Kolminaisuuden oma nimi, kaikkivaltiaan Jumalan *sinetti*, joka kertoo kenelle me kuulumme. Nyt näemme, kuinka merkittävä kaste on ei vain lapsen kohdalla, vaan koko kristityn elämän suhteen – se on Herran merkki ja sinetti, jonka tähden mikään

kauhu, tuho tai rangaistus ei ole meitä vastaan suunnattu. Jumala on tehnyt meidät omikseen, ja hän on omastaan kovin mustasukkainen Jumala – henkivaltojenkin on pakko kunnioittaa Taivaallisen Kuninkaan sinettä.

4. Ja minä kuulin sinetillä merkittyjen luvun, sata neljäkymmentä neljä tubatta merkittyä kaikista Israelin lasten sukukunnista: 5. Juudan sukukunnasta kaksitoista tubatta merkittyä, Ruubenin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Gaadin sukukunnasta kaksitoista tubatta, 6. Asserin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Naftalin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Manassan sukukunnasta kaksitoista tubatta, 7. Simeonin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Leevin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Isaskarin sukukunnasta kaksitoista tubatta, 8. Sebulonin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Joosefin sukukunnasta kaksitoista tubatta, Benjaminin sukukunnasta kaksitoista tubatta merkittyä.

Merkitseekö tämä sitä, että kyse on vain juutalaisten pelastumisesta? Ei toki. Kyse on jo Jesajan ennustamasta valitun kansan kokoamisesta: *Ja sinä päivänä Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä bankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assurissa, Egyptissä, Patroksessa, Etiopiassa, Eelamissa, Sinearissa, Hamatissa ja merensaarilla.* (Jes. 11:11) Jeesus kuitenkin jo puhuu siitä, että tällainen kokoaminen ei merkitse vain lihan mukaan juutalaisia, vaan kaikkia uskovia: *Ja silloin hän lähettää enkelinsä ja kokoaa valittunsa neljältä ilmalta, maan äärestä hamaan taivaan ääreen.* (Mark. 13:27) – kaikki valitut kootaan, ei vain juutalaiskansaan kuuluvat. Apostoli Paavali kirjoittaa Room. 2: 29: ”*se on juutalainen, joka sisällisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitoksensa, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.*” Ja Jaakob – kirjoittaessaan kristityille – aloittaa kirjeensä sanoen: ”*Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija, tervehtii kahtatoista diasporassa olevaa heimoa.*” (Jaak. 1:1)

Kyseessä ei ole lihan mukaan juutalaiset, vaan uskossa Abrahamin lapsiksi tulleet, lupauksen lapset, Uusi Israel, Jumalan uskova kansa, se joukko, joka ”vaimon siemeneen” turvautuu.

Luku 144.000 ei ole konkreettinen pelastettujen määrä, ikään kuin maailmassa ei olisi tätä enempää Jumalan luokse pääseviä uskovia (kuten Jehovantodistajat opettavat). Ilmestyskirja käyttää symbolista kieltä, ja kyse on jälleen *näystä*, joka Johannekselle annetaan – ilmestys on kuvien muotoon puettu vertaus. Luku kaksitoista kuvaa seitsemän ohella juutalaisessa lukusymboliikassa Jumalan täydellistä hallintavaltaa, sekä myös Jumalan omaa kansaa – olihan sekä vanhan liiton heimoja että uuden liiton apostoleita 12, ja 12 toistuukin läpi Vanhan testamentin jumalanpalvelukseen ja Jumalan oman kansan vaiheisiin liittyvissä kohdissa. Tuhat on myöskin täydellisyyden luku – Jumalan uskollisuuden kuvataan kestävän ”tuhansiin polviin” (Ps. 105:8 ja myös 2. Moos. 20:6 ja Jer. 32:18 jne.), millä tarkoitetaan täydellistä, ehtymätöntä armoa. Siten 12 heimoa joissa jokaisessa 12x1000 sinetöityä lähinnä alleviivaa joukon olemista täydellisesti Jumalan tiedossa – siinä ei ole ketään ylimääräistä eikä siitä puutu ketään. Lukujen tarkkuus kuvastaa sitä tarkkuutta, jolla taivaassa pidetään huolta jokaisesta kastetusta!

9. Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisovat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään, 10. ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta." 11. Ja kaikki enkelit seisovat piirissä valtaistuimen ja vanhinten ja neljän olennon ympärillä ja lankeivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa, 12. sanoen: "Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkeryys meidän Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!"

Nyt Johannes jälleen siirtyy seuraavaan näkyyn: ”tämän jälkeen minä näin”. Edellä on kuvattu Kristuksen omat maan päällä – heidät, jotka sinetillä suojataan tulevia vitsauksia vastaan. Nyt kamera siirtyy Jumalan valtaistuinsaliin, ja tarkastellaan perille päässeitä pyhiä – heitä on lukematon joukko. Se joukko, joka tässä ajassa on sinetöity, tuonpuoleisuudessa ylistää Jumalaa!

Pelastettujen huuto ei tarkoita, että pelastus tulisi sekä a) Jumalalta että myös b) Karitsalta tämän lisäksi, vaan nämä kaksi esitetään yhteen liittyneinä: pelastus tulee Jumalaltamme – (nimittäin siltä) joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta. Sana ”Jumala” merkitsee myös Karitsaa.

13. Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?" 14. Ja minä sanoin hänelle: "Herrani, sinä tiedät sen." Ja hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaissheet ne Karitsan veressä."

Jakeen 13 ”vaatteisiin puetut” käyttää kreikkalaista perfektiä, joka merkitsee ”menneisyydessä loppuun suoritettua tekoa, jolla on vaikutusta nykyhetkessä”. Vaatteet on kertakaikkisesti puettu, eikä niitä voida enää riistää!

”Valkaista Karitsan veressä” on hieno kuva – normaalistihan verellä ei voi mitään pestä eikä valkaista, päinvastoin! Mutta Karitsan veri on toisenlaista kuin muu – se ei ole kuoleman, vaan elämän merkki; se ei tahraa, vaan puhdistaa.

15. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän yllensä. 16. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, 17. sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkeivä pois kaikki kyynelät heidän silmistänsä."

Telttamajan levittäminen vie kuulijan ajatukset Israelin erämaavaellukseen – Jumalan ilmestysmaja eli telttamaja oli erämaassa Israelin kansan keskellä. Kristuksesta Johannes evankelista kirjoittaa: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme” – se tarkoittaa kirjaimellisesti ”telttaili meidän keskellämme”, viitaten erämaavaelluksen ilmestysmajaan. Kristus on Jumalan telttamaja ja temppeli!

Lisää erämaavaelluksen kielenkäyttöä: nälkä, jano, aurinko, helle – kaikkea tätä koettiin ankarasti erämaavaelluksella kohti luvattua maata. Jälleen näemme kuvan kristillisestä seurakunnasta vaeltavana Jumalan kansana, joka on se ”uusi Israel”.

Jes. 49:10 ennustaa tätä: ”Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin, sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät vesilähteille.” Ilmestyskirjassa nyt Johannekselle näytetään tämän toteutuminen Kristuksessa: valtaistuimen keskellä (valtaistuimella) oleva Karitsa on Jesajan lupaama kaitsija ja armahtaja, ja vesilähteet eivät ole mitään muuta kuin elämän veden lähteet, joista Jeesus puhui jo Samarialaiselle naiselle kaivolla (Joh. 4:14) ja juutalaisille lehtimajajuhlissa (Joh. 7:38). Kyynelten pyyhkiminen (Ilm. 21:4) ja elävän veden virta (22:1) paljastetaan lopullisesti Ilmestyskirjan lopun taivaskuvauksessa, mutta jo nyt niistä annetaan lupaus.